

AVIZ

**referitor la proiectul de Lege privind unele măsuri pentru
prevenirea și combaterea fenomenului infracțional în
domeniul transportului pe calea ferată**

Analizând proiectul de Lege privind unele măsuri pentru
prevenirea și combaterea fenomenului infracțional în domeniul
transportului pe calea ferată, transmis de Secretariatul General al
Guvernului cu adresa nr.98 din 25.05.2005,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a) din Legea nr.73/1993, republicată și art.48(2)
din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

**Avizează favorabil proiectul de lege, cu următoarele observații
și propuneri:**

1. Prin proiect se propune un tratament penal mai sever în cazul
unor infracțiuni care afectează grav siguranța infrastructurii feroviare
publice, prin distrugerea, degradarea ori aducerea în stare de
neîntrebuințare a căii ferate, a materialului rulant, a instalațiilor,
accesoriilor sau a altor componente ale acestuia, prin sustragerea de
componente ale căii ferate sau de bunuri din vagoanele aflate în
compunerea unui tren în circulație sau programat pentru circulație,
fapte care, după cum se arată într-o amplă și documentată Expunere de
motive, se soldează cu victime omenești și cu pagube importante
pentru infrastructura și instalațiile feroviare.

Prin conținutul normativ al proiectului, care instituie infracțiuni
în domeniu, acesta face parte din categoria legilor organice.

Potrivit art.75 alin.(1) din Constituția României, republicată, prima Cameră parlamentară sesizată este Senatul.

2. În **art.4 alin.(1)**, considerăm că faptele incriminate trebuie disjuncte, scriindu-se „sau refuzul de a le părăsi”, pentru ca sancționarea faptei de a pătrunde fără drept, să nu fie condiționată de refuzul de a le părăsi.

La același text, prevederea amenzii ca alternativă la pedeapsa închisorii contrazice constatările grave care motivează sancționarea mai severă a faptelor. Este de presupus că cine încalcă, în scopuri infracționale, interdicțiile reglementate, dispune oricând de sumele necesare plății amenzii, astfel încât scopul legii ar putea să nu fie atins. O minimalizare a problematicii rezultă și din limitele pedepsei închisorii (de la 3 luni la 1 an), pedepsele privative de libertate de scurtă durată fiind mai rar aplicate. Sugerăm să se examineze dacă n-ar fi justificat din toate aceste puncte de vedere, o pedeapsă a închisorii de la 1 an la 5 ani fără alternativa amenzii, ceea ce i-ar conferi și infracțiunii agravate din alin.(2) o mai bună fundamentare juridică și s-ar înscrie mai bine în concepția sancționatorie a legii penale.

3. Pedeapsa de la 2 ani la 10 ani închisoare prevăzută în **art.5** din proiect apare necorespunzătoare, cât timp legea penală de drept comun prevede în art.276 alin.(1), pentru fapte similare, o pedeapsă cu închisoare de la 3 ani la 12 ani, concluzia fiind că legea specială (proiectul) prevede un tratament penal mai puțin sever.

4. Și pedeapsa prevăzută pentru infracțiunea din **art.6** din proiect (închisoare de la 2 ani la 14 ani) este atipică în raport cu pedepse similare prevăzute în Codul penal, care în genere sunt **de la 3 ani la 15 ani** închisoare (art.209 alin.(2) și (3) C.P.), inclusiv pentru furtul privind instalații de siguranță și dirijare a traficului feroviar (art.209 alin.(3) lit.f) C.P.).

5. În **art.7 și art.8**, adăugarea unui spor de pedeapsă la maximul prevăzut de lege nu poate fi facultativ, deoarece s-ar ajunge la aplicarea neunitară a legii penale în cazuri similare. Legiuitorul poate stabili numai limite ferme ale pedepselor prevăzute pentru infracțiuni, încât textele trebuie să fie redactate după modelul: la maximul pedepsei prevăzut de lege se adaugă un spor de până la „... ani” modul de aplicare a textului revenind magistratului.

6. În **art.9**, ar fi util ca într-un text distinct, marcat ca alin.(2), să se prevadă care organe de control ale căilor ferate pot face primele

constatări privind săvârșirea infracțiunilor, precum și obligația acestora de a trimite de îndată actele încheiate, organului de urmărire penală sau procurorului competent.

7. În **art.10**, redactarea corectă ar fi: „... se abrogă punctele ... din alineatul (1) al articolului 2 din Hotărârea Guvernului nr. ..., republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.24 din 14 februarie 1997, cu modificările ulterioare”. Precizăm că, după republicare, respectiva hotărâre nu a suferit și completări.

PREȘEDINTE

dr. Dragoș ILIESCU

București

Nr. 593/25.05.2005